Дивись, дивись: безмежні перелоги
І хмар насуплених погроза в далині.
Приносить вітер виклики тривоги —
Шалений вітер і криваві дні.

Не перший рік, як позникали боги,
Остались люди та мерці одні.
Жують і плачуть: дайте-бо підмоги,
Заснуть спокійно дайте у труні.

Я чую жаль. Мене турбує звада,
Та марний біль перемогла відрада,
Бо у минулім не кохаюсь я,

Бо не ростанусь з мрією моєю:
Став чоловік над чорною ріллею,
Як небо, гордий; сильний, як земля.

ЗЕМЛЯ І ВІТЕР. Київ, "Слово", 1922.